

YENİDEN...

Her şey o kadar hızlı oldu ki.. İnsanın değişime ve yeniliğe alışması ne kadar sürer? Hepimizin ortak değerleri üzerinden bu sorgulamayı yapacak olursak bizi biz yapan bu coğrafyalarda yaşanan her değişim sürecinde ayak uydurabilenler ve uyduramayanlar, yoluna devam edenler ve geçmişinden kopamayanlar gibi sınıflara ayrılmış bulduk kendimizi. Yeni gündemimizde Kovid-19 var şimdi. Belki anlamı bir devrim, reform gibi kökten yenileşmeyi hedefleyen tarih sayfalarındaki ağır cümlelerle karşılık bulmuyor ama, en az onlar kadar etkili olduğunu hissediyoruz. 21. Yüzyıl sistemindeki dönüşümün en etkili kanıtı oldu bile. İnsanlara “Nasıl? ,Şimdi ne olacak?” sorularını sorduran ve yeni bir düzende var olmak için tekrar entegre olabilme becerilerini kullanmaya zorlayan bir durum olarak karşımızda şimdi.

Bir mimar olarak bu süreci nasıl hissettik? Her gün rahatça yürüdüğümüz yollarda yürüyemez olduk, işimize, okulumuza gidemez olduk, gitmeye korkar olduk. Hatta iki adım dışarı çıkıp mahallemizi terk etme düşüncesi bile panik duygusunu en derinlerinde hissetmemize sebep oldu. Sırayla sokağa çıkma kısıtlamaları, kapanan iş yerleri, müzeler, stadyumlar, tiyatrolar. Ekonomik koşulların kötüleşmesi, bizim için bellekte yer edinmiş, semtimizin tarihi sinemasının kapatılmış olduğu gerçeğiyle yüzleşmemize neden oldu. Neden bilmiyorum bu beni biraz farklı etkiledi. Kadıköy REXX Sineması, 60 yıllık geçmişiyle hala misafirlerini ağırlayan bölgenin en köklü sinemalarından. Orada bulunmak ve o atmosferi geçmişinin bağlarını bilerek yaşamak beni hep mutlu etti. Şimdi Kovid-19 yüzünden kapanıyor ve bir daha hiç açılmayacağını öğrendim. Pandemi'nin elimizden yitip gitmesine izin verdiği sadece bir sinema binası değil, mesele benim bireysel bağlarla bağlı olduğum bir yerin kapanmasına verdiğim tepki da değil. Mesele, REXX gibi kamusal bellekte yer edinmiş, bizi bize bağlayan değerlerin, mekanların kaybolmasına izin verip vermeyeceğimiz. Mesele, risklerin sadece gözle görünür biçimde olmayacağını farkına varıp her şekilde toplumu, kenti, mimarlığı, korumayı buna adapte etmeye hazır olup olmadığımız.

Biz mimarız. Tasarlamayı severiz, hasta olan yapıyı, çevreyi tedavi edecek çözümler bulmayı, toparlamayı ve ayağa kaldırmayı da. Kovid-19 sürecinde kahramanlıklarıyla hayatlar kurtaran sağlık çalışanlarımız kadar, bizler de bu toplumun adapte olabilme sürecinde en büyük destekçileriyiz. Her birimiz bu salgınla mücadelede hem mağduruz hem de topluma ümit aşılayacak olan değerleriz. O halde evlerimizde umutsuzluk gettolarından sıyrılıp işimizin hakkını vererek yapma zamanı artık. Biz kendimizi yenileyip, uyum sağlamayı becerebilirsek eminim ki yaşadığımız çevreyi de bu koşullara uyumlu hale getirip, yeniden ele alıp tasarlayabiliriz. O halde Vitruvius'un bizleri başarılı kılacak olan "Utilitas, Firmitas, Venustas" ilkelerini kullanarak yapmamız gerekeni yapalım. Değer katalım, işe yarar kılalım ve güzelleştirelim...

Arş. Gör. Gamze ÖZMERTYURT